

HARANGSZÓ

A Ceglédi Római Katolikus Egyházközség Értesítője

VENI SANCTE

XIII. évfolyam 2. szám

Szakál Ferenc igazgató:

Új nevet kapott a katolikus iskola

2009. szeptember 1-jétől a ceglédi katolikus iskola neve: Szent Kereszt Katolikus Általános Iskola. Többen kérdezték tőlem a névváltoztatás kapcsán, hogy mi volt a baj, mi volt a probléma Mészáros Lőrincsel?

Érdekes, hogy az egykori ceglédi plébános nevét még állami iskolaként kapta az intézmény, de az egyházi vonatkozású név miatt az 1993-as átvételkor nem merült fel a névváltoztatás kérdése, mindössze a katolikus jelzővel bővült a korábbi intézménynév. Ha egy kicsit utánanézzünk a Dózsa György alvezéréként híressé vált „nagybotú” Lőrinc pap történetének, akkor megtudhatjuk, hogy az általunk ismert figura valójában egy több valós történelmi személyiség jellemvonásait egyesítő, legendás népi hős, hasonló Toldi Miklóshoz, vagy a mesebeli igazságos Mátyáshoz. Ezzel nincs is baj, hiszen a legendás hősök tisztelete a nemzeti kultúra, a nemzeti öntudat fontos része. Ugyanakkor egy oktatási intézmény neve akkor igazán jó elnevezés, ha sugall valamit az intézmény általános céljairól, az általa követett eszmékről, az iskola hovatartozásáról. A névváltozás elsődleges oka azonban nem ez volt.

Az emberben ősidők óta él a változtatás igénye. Mióta a paradicsomot elhagyva elkezdte uralma alá hajtani a földet, gyakran túlságosan is szabadjára engedte ezt a vágyát. A változás igényét saját magával szemben is fenntartja, alakítja testét és személyiségét, gazdagítja szellemét. A tudatos változás, vagyis a változtatás akkor lesz igazán építő és hasznos, ha megújulásról van szó. A megújulás bűvös kifejezés. Egyszerre van benne a gyökeres változás és a megrendíthetetlen állandóság. Hiszen megújulni csak az tud, ami már van, ugyanakkor ami új, az többé nem azonos a régivel. Jó példa erre a természet évenkénti megújulása. Egy tulipán vagy egy hóvirág minden évben ugyanott, ugyanabból a hagymából hajt és virágzik újra, mégsem ugyanaz a virág, mint egy évvel azelőtt.

Egy ilyen megújulási folyamat leglátványosabb eleméhez érkeztünk el akkor, amikor fenntartónk a Mészáros Lőrinc Katolikus Általános Iskola nevét Szent Kereszt Katolikus Általános Iskolára változtatta. Tavaly volt 15 éve, hogy az iskola ismét az Egyház fenntartásába került. Ennek a 15 évnek az értékelése, végiggondolása során jutottunk arra a megállapításra, hogy bár jól

működő, és népszerű iskola, az intézménynek megújulásra van szüksége. Fontosnak tartottuk, hogy ezt valamilyen feltűnő külső változással is jelezzük, és erre legalkalmasabb a névváltoztatás volt.

Miért éppen Szent Kereszt? A Szent Kereszt templom plébániájának területén, a templom szomszédságában elég egyértelműnek tűnik a válasz, a valóságban azonban nem volt ilyen egyszerű a döntés. Olyan névre volt szükség, amely jól kifejezi a katolikus jelleget, olyan tartalmat hordoz, amely a gyerekek elé követendő példaként állítható, és valamilyen módon Cegléd városához is kötődik. Számos ötlet után végül a legegyszerűbb bizonyult a legjobbnak. Meglepő érzés volt tapasztalni, ahogy iskolánk címere – a kereszt a galambbal – egyszerre csak értelmet kapott, összeforrt az iskola nevével, szinte kinyílt, megszólalt.

Egyúttal ez a név jól kifejezi a megújulási folyamat egyik legfontosabb, alapvető célkitűzését is, hogy a ceglédi katolikus iskola a ceglédi egyházközség iskolája legyen. Püspök atya és a Váci Egyházmegye gondjaiba vette és fenntartja ezt az iskolát, de nem saját maga számára, hanem a Cegléden élő katolikusok, a Cegléden élő keresztények számára tartja fenn.

Egy iskola soha nem lehet a fenntartóé, hanem csakis azoké, akiknek javára működik, akiket szolgál. Ez a gondolat azonban két kérdést is fölvet.

Először is: Kell-e az egyházközségnek iskola?

Gyakran hallani azt a viccesnek szánt ám valójában rosszindulatú megjegyzést, hogy „hinni a templomban kell.” Az egyház tagjaiban él, akik nem lehetnek csak a templomban keresztények, bármennyire is szeretné ezt sok hit nélküli világot hirdető filozófus és némely politikus is. A keresztény embernek meg kell mutatnia a világban, hogy a kereszténység az élet minden területén megvalósítható. Ennek legjobb eszközei az egyház által fenntartott intézmények. Talán sokan emlékeznek arra a nemrég megjelent reklámra, amelyben a templomba nem járó fiatalember arról beszél, hogy azért adja adója egy százalékát az egyháznak, mert jó látni, ahogy tesznek valamit. Egy ilyen eszközzé válhat a katolikus iskola az egyházközség számára. Mintegy óriási reklámhordozóként mutathatja meg a város keresztény és nem keresztény lakóinak, hogy hogyan valósulhat meg intézményesített formában a jövő nemzedékek

keresztény szellemiségű, értékközpontú nevelése. A katolikus iskola nevelési feladatai közé tartozik az is, hogy Krisztus Egyházának egységét kifejezze. Ezért nem zárhatja be kapuit a többi keresztény felekezet hívei előtt sem. Fontos, hogy mind az osztályközösségekben, mind a nevelőtestületben jelen lehessenek protestáns testvéreink is, és az iskola minél több teret biztosítson a keresztény egységtörekvésnek. Az iskolai munkában az ökumenizmus kibontakoztatásának számos lehetősége rejlik.

A keresztény szellemiségű intézmény fontos missziós terület is, amennyiben a figyelmet a krisztusi értékekre irányítja. Nem feladata, hogy direkt hittérítést végezzen, de szívesen fogadja köreiből a jó szándékú keresőket. Az iskola ebből a szempontból nem más, mint a Péter emberhalász küldetését folytató Egyház halászhálója. Olykor semmi nem akad bele, olykor a hal kiszabadul, de ha csak egy is benne marad, már megérte kivetni a hálót.

A másik kérdés, hogy van-e szüksége az iskolának az egyházközösségre?

E kérdés megválaszolásában a kiindulást az iskola meghatározása jelentheti. A Katolikus Iskola című dokumentum így adja meg az iskola fogalmát: „Az iskola: hely, ahol a műveltség módszeres és kritikus elsajátítása által kiformalódik a teljes ember.” Ez a teljesség a keresztény embereszmény szerint elképzelhetetlen a hit és a vallás nélkül. Ezért a katolikus iskolának mindenképpen célja a hitre nevelés és a vallásos élet megismertetése a gyerekekkel. A hit és a vallás megélésének közössége azonban nem elsősorban az iskola, hanem sokkal inkább az egyházközösség. Így az egyházközösség az iskolai nevelés céljaként jelenik meg.

Az egyházközösség nem csupán célt, hanem alapot is jelent a katolikus iskola számára, hiszen az őt fenntartó nagyobb közösség, az Egyház helyi megjelenési formája a ceglédi hívők közössége. Leegyszerűsítve: Mindenki számára furcsa lenne, ha egy olyan városban működne katolikus iskola, ahol nem élnek katolikusok.

Ez tehát a ceglédi katolikus iskolában most megkezdett megújulási-megújítási folyamat alapja és célja. Tennivaló akad bőven, hiszen – előző hasonlataimhoz

visszatérve – a reklámtábla itt-ott kissé megfakult, a háló foltozásra szorul. A folyamat hosszú, és sok feladatot, tennivalót foglal magába, melyeknek megvalósítása bizonyára sok fáradsággal, és nem egyszer sok áldozattal fog járni. De hál' Istennek van miből megújulnunk, tehát nem a semmiből kell értéket teremtenünk, hanem a meglévő értékekre építve hozhatunk létre újakat.

Az előbb idézett definíció azt említette, hogy az iskolában kiformalódik a teljes ember, azt azonban egy pillanatra sem állította, hogy ez a formálódó ember csak gyermek lehet. Egyikünk sem mondhatja magáról, hogy elérte a teljességet, így az iskola közösségéhez tartozó valamennyi emberre: gyermekekre, pedagógusra és szülőre egyaránt vonatkozik ez a kijelentés.

Ahhoz, hogy ez a megújulási folyamat valóban sikeres legyen, mindannyiunknak formálódnia kell. És ha ez nem megy minden gond és konfliktus nélkül, akkor elég, ha iskolánk nem új, hanem megújult címerére nézünk, és felidézzük Szt. Pál apostol szavait: „Ő a kereszten vérével békességet szerzett.” (Kol 1,20)

Néhány hasznos információ:

Az iskola új neve: Szent Kereszt Katolikus Általános Iskola (röviden: SZKKI)

Az iskola címe továbbra is: 2700 Cegléd, Pesti út 2-4. (vagy Pf.: 48). Telefonszámok továbbra is: 53/311 990; fax: 53/311 757.

Email, web: szkki@szkki.hu, illetve www.szkki.hu (szeptember 1-től)

Fenntartó továbbra is: A Váci Egyházmegye Ordináriusa, dr. Beer Miklós megyéspüspök (2600 Vác, Migazzi Kristóf tér 1. A fenntartó képviselője: Bokros Levente főigazgató 2600 Vác, Köztársaság út 2. www.ekif.hu)

Jogelőd intézmények: Az államosítás előtti katolikus iskolák, Hámán Kató Általános Iskola, Mészáros Lőrinc Általános Iskola, Mészáros Lőrinc Katolikus Általános Iskola

Egyéb:

- A korábbi névvel kiadott iskolajelvények kifutásig érvényesek, vagy újra cserélhetők.

- A korábbi névvel kiadott diákigazolványok és pedagógusigazolványok a jogviszony fennálltaig, vagy a lejárat idejéig további intézkedés nélkül érvényesek.

TANÍTÁS ELŐTTI IMA

Jöjj el, Szentlélek Úristen, világosítsd meg értelmünket, hogy az üdvösség elnyeréséhez szükséges igazságokat megérthessük!

Erősítsd meg emlékezetünket, hogy a jót, amit tanulunk, el ne felejtsük! Lelkesítsd akaratomkat, hogy az üdvös tanulmányokat tettekkel kövessük, s ezáltal magunkat és felebarátainkat boldogíthassuk, Téged pedig az Atyával és a Fiúval mindörökké dicsérhessünk.

Amen.

TANÍTÁS UTÁNI IMA

Hálával emeljük fel szívünket, Tehozzád, Úristen, minden jónak adója, azon javaidért, melyekben minket is részesítettél! Engedd, Uram, hogy az oktatás, melyet ma nyertünk, nekünk előmenetelünkre, Neked pedig dicsőségedre váljék! Áraszd mennyei áldásodat édes Hazánkra, szüleinkre és tanárainkra! Ezeknek, Uram, és minden élőnek adj boldogságot, a megholtaknak pedig örök nyugalommal! A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

In memoriam Ozsvári Csaba

Csaba temetése július 25-én, születésnapján volt a zugligeti templomban.

A ceglédi Magyarok Nagyasszonya Kápolna keresztútjának megáldása: 2009. március 25.

A Magyar Schönstatti Családmozgalom és a Családszövetség közössége emlékező Oszvári Csabáról:

A keresztút nem ér véget a halállal. Az utolsó állomás a feltámadás. „Servus Mariae nunquam peribit”: Mária szolgálja sohasem vész el! Működik a lelkekben, Isten működik a közösségünkben, Isten szeretne sok embernek új életet adni. Az Ő útjait nem értjük meg

mindig, és ezek fájdalmas utak: a kereszt titka – a gyümölcsözőség titka. Isten elvárja tőlünk, hogy amihez ragaszkodunk, különféle módon elengedjük. Felnövekvő gyermekeinkre nézve ez sokunkra vonatkozik: a kereszt titka – a gyümölcsözőség titka. Ozsvári Csaba élete és halála Krisztust tükröztenek vissza. Megformálta műveiben és életében, méltó volt hozzá halálában is. Élete Isten műalkotása. Isten útjai nem a mi útjaink. A Mindenható keze előtt csak ámulattal és tisztelettel állhatunk. Óbudaváron július 9-én az esti 6 órás harangszó kondításakor megtapasztaltuk: „felettünk nyitva van a menny”. Ahol Csaba meghalt, ott a mennyország megérintette a földet. Csaba halála napján az evangéliumban ezt olvastuk: „Menjetekek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa!”

Mit akar mondani nekünk a jó Isten Csaba halálával?

Halálunk pillanatáért jövünk

a földre. Az üdvösség az életünk célja! „Hazafelé, az Atyához megy a mi utunk.” Minden napot úgy fejezzük be, mintha az lenne az utolsó. Megízleljük Krisztus halál-szenvedését: amit rosszul tettünk, az fájdalmat okoz; megbánjuk, és Isten irgalmának tengerébe tesszük. Engedd, hogy a lelkünk teljesen megpihenjen jószágos menyeyei Atyánk a Te szeretetedben! Emberi sírás – isteni mosolygás csodálatos módon együtt van!

Csaba halott, és meghív bennünket, hogy mi is Istenhez vigyük életünket.

Mit akar mondani nekünk a jó Isten Csaba halálával?

Azt, hogy nem élhetünk tovább úgy, ahogyan eddig. Csaba volt, aki megtalálta nekünk: „Tegyetek meg mindent, amit mond!”

Ez az életesmény a hirtelen halál drámaiságával és csodájával új megfogalmazást is kapott „Tegyetek meg – késlekedés nélkül – mindent, amit mond!” Azt üzeni, hogy ne mulasszuk el megtenni a legkisebb jót sem. A jó Isten gondviselő szeretete gyakorlati módon jelen van az életünkben. Újra és újra jelet és alkalmat ad, hogy őt felismerjük az emberekben, az eseményekben, meghív arra, hogy megszeressük Őt ezekben, és lehetőséget ad, hogy áldozatot hozzunk érte és neki. „Tegyetek meg – késlekedés nélkül – mindent, amit mond!”

Közösen a szövetségi évfolyamunkkal, néhány napja a következő példázatot hallgattuk:

Egy hegymászó lezuhanva a szikla tetejéről éjszaka a biztosító kötélen függ. Istent kéri, hogy segítsen. Isten megkérdezi tőle: „Elhiszed, hogy segíthetek? Akkor vágd el a kötelet.” A hegymászó az éjszaka sötétjében nem láthatta, hogy a talaj egy méterre van alatta. A történet a teljes bizalomról szól: a halálugrásról Isten irgalmas szeretetébe. Csaba ezt mondta a történetről: „Az életünkről van szó:

ha nem vágjuk el a kötelet, akkor meghalunk.”

Mi nem tudtuk Csabát „megmenteni a földi életre”, Ő ment meg minket a mennyre! Újraélesztés volt! Nekünk nem sikerült. Neki sikerült: Ő menti meg a mi életünket! Felemelted arcunkat, legyőzted a gonoszt. Csaba életpéldája, szeretete, mély és hűséges hite, tisztasága, bölcsessége és életáldozata mint kegyelmi forrás lesz a mi összetartásunk, szeretetünk, bátorságunk és küldetésünk alapja. Sokat veszítettünk, még többet nyertünk!

Közösségünk kapott egy „nemesi” címet tőle és általa. A nagyszívű, hódító keresztény címerét. A címer jelképei a kard, a szív, a liliom és Mária.

A címer a nemességünk jelképe. Nemességé, amely a Krisztushoz tartozásunkat jelenti. A Krisztushoz tartozó nemesség kötelez. Csaba halála előtt az életünket

szenteltük a Szűzanyának Krisztusért. A nemesség kötelez. Kötelez lovagias, hősies módon és kötelez a szolgáló szeretetben. Csaba igaz, nemes ember volt. Védte, szerette, erővel és buzgón hirdette Krisztus egyházát. Krisztust lovagi erényekkel szerette, de a méltatlanságát érezve és megélve szolgálta is Krisztust. Csaba kérte, hogy a közös imánkat így kezdjük: „Gyengeségünk és méltatlanságunk tudatában állunk most eléd. Köszönjük, hogy felemeltél és meghívtál minket.” Megtapasztaltuk, hogy minél közelebb vagyunk a jó Istenhez, annál

gyengébbnek érezzük magunkat. Az élete is azt hirdette, amit a sírfelirata: „Dilexit Ecclesiam! Szerette az Egyházat!” Hú volt Krisztus titokzatos testéhez; következetesen, szeretettel, alázattal hú volt. Az egyház kincseit szeretete volna megmutatni mindenben: igényességben, a hagyományaiban, a szépségben, a szolgálatban. Kentenich József atya sírján ugyanezek a szavak állnak. Kentenich atya előre imádkozott minden munkatársáért. Ozsvári Csaba méltó volt

arra, hogy munkatársa legyen a földi közösség építésében, és méltó arra is, hogy az Egyház megújításában munkatársa legyen a mennyben.

Kentenich atya így imádkozik Csabával:

Ha munkámat akarod: „Adsum! Kész vagyok!” Ha minden szellemi erőm lassú elvérzését: „Adsum! Kész vagyok!” Ha halálot: „Adsum! Kész vagyok!” De gondoskodj arról, hogy mindenki, akit nekem adtál, szeresse a

Megváltót, tanuljon meg érte élni, halni. Keressünk egy személyes emléket Csabáról! Mondjuk azt a szívünkben: köszönjük!

Háromszor Csodálatos Anyánk közbenjárására, Kentenich atya és Ozsvári Csaba keze által, áldjon meg minket a Mindenható és Jószágos Isten! Mors sola!

Amen!

Adj Uram örök nyugalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki!

R. I. P.

Hittantábor Szent Pál évében

Amikor véget ér a tanév, akkor jön a hittantábor, amire izgalommal készül minden résztvevő, gyerek és felnőtt egyaránt. Ebben az évben a tanév végén olyan sok jelentkező volt, hogy nem is tudtunk minden jelentkezőt elvinni. Július 6-án így is 44-en indultunk Tiszavárkonyba. Ez a Tisza-menti kis falu lett az otthonunk, sok játék, vetélkedő, kézművesség és vidámság színtere.

Ragyogó napsütésben érkezünk meg táborozásunk helyére. A gyerekek percekben belül meghódították a táborhelyül szolgáló parókiát és a hozzá tartozó nagy, füves udvart. A tábori élet vidám élet, keresztény élet minden résztvevő számára, ami a naponkénti szentmise ünneplésében, a reggeli és esti imában nyilvánult meg és a Jézussal való élő kapcsolatra irányította a figyelmet.

Az eltöltött napok a Szent Pál év jegyében zajlottak, különös tekintettel az apostol igehirdetésére a Közel-Kelet különböző helyszínein.

A csoportok neveit is a városokról választották: korintusi, tesszalóniki, máltai, efezusi. Minden napra a csoportok egy-egy szentírási idézetet igyekeztek

gyakorolni, és esténként is visszatérni rá. Az akadályverseny is ennek légkörében zajlott, amelynek játékos feladatait vidáman oldották meg. Ennek a feladatnak a helyszíne a falutól nem messze, fáktól övezett emlékhelyen történt. Az emlékhely felirata szerint ezen a helyen állott Endre királyunk vára, ahol a hagyomány szerint történt Endre és Béla között az a találkozás, amelyet a történelemben „korona és kard jelenet” néven ismerünk.

Sok közös játék, gyerekkacajtól hangos és hangulatos sorversenyek, különböző kézműves foglalkozások tették széppé és felejthetlenné az itt töltött napokat. Nagy élvezettel lubickoltak a gyerekek a tiszaligeti strand hűs hullámaiban is, csak az itt töltött időt tartották túl rövidnek. A gazdag programból nem maradhat ki a nyitó és a záró tábortűz emlékezetes, vidám és játékos derűje sem.

Ki erre, ki más eseményre emlékszik majd vissza nosztalgiaival a táborban eltöltött felejthetetlen szép napokra.

Dékány Mária Magdolna
táborvezető

Ima a papokért

A következő imával közösségileg és egyénileg is fohászkodhatunk a papokért. Az imádságot Erdő Péter bíboros írta, és szeretettel ajánlja közösségi imádkozásra a papság évében szentmisék után, illetve egyéni imára is minden katolikus hívó számára.

Mindenható Isten! Te elküldted Fiadat a világ-

ba, hogy Megváltónk és örök főpapunk legyen, és kiárasztottad a Szentlelket, hogy működjön Egyházadban. Kérünk, erősítsd és vezesd az életszentség útján püspökeinket és papjainkat, akikkel megajándékoztad Egyházadat! Ébressz papi hivatásokat! Adj bátorságot fiataljainknak, hogy igent mondjanak hívásodra, és állhatato-

sak maradjanak küldetésükben! Adj lendületet, energiát és áldozatkészséget papjaidnak! Add, hogy a világi hívők imával és tettekkel segítsék lelkipásztoraikat és egymást a Hozzád vezető úton!

Vezesd családjainkat és közösségeinket a hit, a remény, a szeretet és az egység hiteles megélésének útján, hogy életük példájával sokakat Hozzád vonzzanak! Szentséges Szűz Mária,

Egyházunk Anyja, Vianney Szent János, a papok védőszentje és Istennek minden szentjei!

Támogassátok imáinkat hathatós közbenjárásokkal, hogy az Egyház a Szentlélek segítségével, a papok és a hívek életszentsége által megújuljon, s így egyre tökéletesebben tölthesse be hivatását a lelkek üdvösségének munkálásában!

Ámen.

KÁRPÁTALJAI ZARÁNDOKLAT

„Mit nekem, te zordon Kárpátoknak...”

Petőfi Sándor verssorai juthattak eszünkbe, amikor útra keltünk Kárpátaljára Csaba atya lelki vezetésével.

Kárpátok, Kárpát-medence, Kárpátalja összetartozó fogalmak a magyar ember gondolatvilágában. Mégis időről-időre más országok térképén találjuk területét. Keveset és kevesen járunk itt, a Kárpátok vadregényes tájain, a magyarok által most is lakott Kárpátalján, ami most Ukrajnában van.

Ide, a Kárpátok hegyei által körülölelt szépséges tájra a magyar történelmi emlékhelyek is vonzanak bennünket. A honfoglalás és a Rákóczi-szabadságharc egyértelműen Kárpátalja területéhez kötődik. Építészeti emlékeinek nagy része ugyan nem a leglátványosabbak közé tartozik, mégis akad néhány egyedülállóan szép és különleges látnivaló.

Hangulatában Erdélyhez hasonlítható. Kultúrájára az együttélő több nemzetiség vallási és kulturális változatossága a jellemző. Többségében magyar reformátusok élnek itt és római katolikusok is. A Kárpátok hegyei között pedig görög katolikus ruszinok élnek, akik a mai napig őszinte barátsággal és jóindulattal tekintenek magyar szomszédaikra.

Ebben a vonatkozásban Kárpátalja jelentősen eltér a történelmi Magyarország többi elcsatolt területétől, mert itt a magyarokat nemcsak az itt élő magyarok fogadják túlárado boldogsággal, hanem többnyire a ruszinok is, akik közül többen beszélnek is a magyar nyelvet.

Június 22-én Záhonyánál léptük át a magyar határt, ami a rendszerváltás előtti hosszadalmas határátkelést idézte emlékezetünkbe. A határ Ukrajnához tartozó határállomásán várt ránk idegenvezetőnk, Attila, aki itt élő történelemszakos tanárember. Mélységes hite, szeretetének derűje és türelme nagyban hozzájárult ahhoz, hogy jól érezzük magunkat. Így a Kárpátoknak nemcsak tiszta levegőjét, hanem történelmének hangulatát is magunkba szívhattuk.

Elsőként Ungvár nevezetességeivel ismerkedhettünk meg. Ungvár ma Kárpátalja közigazgatási központja, hangulatos város az Ung folyó két partján. A városhoz számos történelmi emlék kapcsolódik. A hagyomány szerint – miután a magyarok átkeltek a Vereckei-hágón – Álmos vezér itt adta át a fővezérséget Árpádnak.

Szálláshelyünk nagyon szép természeti környezetben, síelőhely és híres szanatórium közelében volt Szinyákon. A szép és modern lelkigyakorlatos házat – szállásunkat – az 1990-es években németek építették a hozzá tartozó szép templommal együtt. Szépen gondozott parkja és a környezet valóban a

testi-lelki felüdülést szolgálja. Minden nap innen indultunk és ide jöttünk vissza fáradtan, de élményekben gazdagodva.

Az egyik nap a természeti csodaké volt, amikor a Rahó környéki hegyek, fenyőkkel borított, 1000 m-es magasságában található Színevéri-tóhoz sétáltunk fel. A romantikus fekvésű tavat tengerszemnek is szokták nevezni, bár a tavat egy több ezer évvel ezelőtti hegyi folyó medrének földcsuszamlással való elzáródása hozhatta létre.

Érdekes látnivalói ennek a vidéknek az Árpád-vonal bunkerei, amelynek egyikébe bemerészkedtünk zseblámpánk fényénél. Az Árpád-vonalat az 1940-es évek elején építették az ország határainak védelmére. Úgynevezett völgyzárakat építettek, és a katonák rejtékhelyül szolgáló vasbetonból készült, félig földbe süllyesztett bunkereket. Kellemes, szép kiránduló időben jártuk a természet csodáit, csak a Sipot-vízeséshez vezető úton kaptunk égi áldást, kiadós esőt.

Természetesen felkerestük a Vereckei-hágót is, amelyen a történelmi hagyomány szerint 895-ben a honfoglaló magyarok bevonultak a Kárpát-medencébe.

Meglátogattuk Szolyvát, is melynek neve szorosan összefonódik a sztálini terror idején elhurcolt magyar emberek emlékére állított emlékparkkal. Rövid imával, a Himnusz és a Boldogasszony anyánk eléneklésével róttuk le kegyeletünket honfitársaink emléke előtt.

Építészeti emlékei közül rápillantottunk Huszt romos várára, megálltunk a ruszin görög-katolikus fatemplomoknál, felkerestük Beregváron a ma szanatóriumként üzemelő Schönborn-kastélyt. Máramarosban pedig Aknaszlatinán a katolikus templom kertjében ismerkedhettünk az Árpád-házi szentek szobraival és a kopjafákkal.

A templomnak magyar plébánosa van a kis létszámú magyarság lelki gondozására. Amikor ott jártunk, a templom melletti magyar óvoda alapításának tizedik évfordulóját készült megünnepelni, ami nagyon népszerű nemcsak a magyar lakosság körében.

Természetesen Munkács és Beregszász meglátogatása sem maradhatott ki programunkból, és Csett-falva református templomának pompás, kazettás mennyezetében is gyönyörködhattunk.

Úgy gondolom, hogy a Kárpátok vadregényes tája- Petőfi gondolataival ellentétben – nagyon is magával ragadó szépsége elbűvölt bennünket, megszerettük és maradandó élményekkel gazdagodva térhettünk haza.

Dékány Mária Magdolna
hitoktató

Cserkész tábor Erdélyben

– Ébresztő! Őrségváltás!

– Mi van?!

– 3 óra 50. Ti vagytok az éjjeli-őrök 4 órától.

– Biztos rosszul jár az órátok. Nem lehet már ennyi az idő. Még csak most feküdtünk le.

– De jól jár. Keljetek fel!

Felültem a hálósákomban. Összeszedtem minden lelkierőmet, hogy nyitva tudjam tartani a szememet. Nagyon nehezen sikerült. Kitapogattam az elemlámpámat, felkapcsoltam, és belebújtam a cipőmbé. Fájó szívvel hagytam ott a jól bemelegedett hálósákomat. Ez a fájdalom még élesebben hasított belém, ahogy kiléptem a sátor elé és megéreztem a kb. 6-8°C-os erdélyi levegőt. Visszakúsztam még egy pulóverért. Ez volt a harmadik rajtam.

– Gyere! Nézzük meg, hogy meg van-e még a zászló! – szölt őrtársam.

– Rendben.

A sátorerdő madzagjai között álmosan botorkáltunk a zászlórúd felé. Örömmel könyveltük el, hogy ott pihen táborunk ékessége, a zászló. Jaj, annak az őrnek, akitől ellopják!

Azonban a zászlóról hamar elterelte a figyelmünket a parázsló tábortűz. Egyből leguggoltunk a narancsosan izzó tűz mellé és éreztük, ahogy árad a meleg. Jó, hogy a többiek eddig táplálták és még nekünk is ég. Ki ne aludjon, mert akkor megfagyunk, gondoltam magamban. Elmentem a közeli farakáshoz és tördeltem jó vékony ágakat, hogy minél hamarabb meggyulladjon. Ráraktam a tűzre. Vártuk, hogy lángra kapjon. Vártunk és vártunk. Lassan füstcsóvák emelkedtek fel, majd hirtelen lángra lobbant az egyik gally. Nem gondoltam, hogy ilyen kis dolognak ennyire lehet örülni. Gyorsan tápláltuk tovább, nehogy elveszítsük ezt a biztos pontunkat. Nagyon jó érzés volt, hogy ezt is meg tudtuk csinálni.

– Most ég rendesen. Menjünk egy kört! – mondtam, és elindultunk a kis ellenőrző körutunkra.

Benéztünk a konyharészbe – sehol egy hívatlan rágszáló. Elmentünk a sátrakhoz, próbáltuk kitalálni, hogy ki horkolhat.

– Szerintem a Sanchó! – mondtam.

– Szerintem meg a Vószem – volt rá a válasz.

– A Vószem sosem alszik, így nem is horkolhat – feleltem.

Kis eszmecszerénket a fejünk fölött elrepülő éjszakai madár zárta le. Lehet, hogy bagoly volt. Nem lehetett felismerni. Tekinttünk, ahogy a távolodó madarat követte, felkúszott az égig. Ennyi csillagot még sosem láttam. Lehet, hogy csak hajnalban van ennyi és otthon ilyenkor aludni szoktam, de most ébren vagyok. Micsoda szerencse! Nagyon szép. Megtaláltuk a Göncölszekeret. Nagyon büszkék voltunk magunkra. Ha már a sátraknál voltunk, elővettük a táborigazgató füzetet. Megbíztak minket, hogy fejezzük be a táborigazgató hiányzó napjait. Azért mi, mert majd világos lesz, és mi látunk megírni. Látni még nem igen látunk, hallani annál inkább. A tábor mellett a patak fáradhatatlanul dübörög nekünk éjjel és nappal. Első este még zavaró volt, de azóta megszoktuk. 1 percnél nem tart tovább az, hogy elaludjunk miután lefeküdtünk. Utána meg már zúghat. Még hogy a patak csordogál! Mit tanítanak nekünk az iskolában!

Visszaértünk az alaposan leégett tűzünk mellé. Már gyakorlott mozdulatokkal leheltünk életet bele, és melegedtünk. Ahogy beszélgettünk, látszott a leheletünk. Órára pillantottam. Már 5 óra 10 perc, hogy eltelt az idő! Lassan a hatalmas fenyőfák körvonalai kezdtek kirajzolódni a homályból. Kezdett világosodni. Azt mondják a tapasztaltabb cserkészek, hogy ilyenkor van a leghidegebb, ami-

kor kel fel a Nap. Most majd kiderül, hogy igazuk van-e. Addig is elkezdjük olvasni a naplót, hogyan kell majd folytatni.

0. NAP, AZ INDULÁS

Este 9 körül kigördült buszunk az Eötvös térről. Intgettünk szüleinknek, ameddig lehetett. Vajon ők izgultak jobban vagy mi? Kényelmes buszunkon jól elhelyezkedtünk és beszélgettünk. Észre sem vettük, és már a határhoz értünk. Ártádnál hagytuk el az országot. Ekkor volt éjfél. Az átlépés után egy órával előrébb állítottuk az óráinkat.

1. NAP

Hajnalban a buszon mindenki elaludt. Vártuk, hogy teljen az idő és látni lehessen. A Pádis lábánál voltunk. Hat óra felé mindenki felébredt és elindultunk egy rövid túrára. Nem volt fárasztó. Egy víztározóig és egy vízesésig mentünk el. Egy barlangba is fel lehetett menni. Vicces volt, hogy 8 órakor már túl voltunk egy túrán. Ezután sokat buszoztunk, és megérkeztünk Torockóra. Egy hatalmas hegy, a Székelykő állt a sátraink hátterében. Nem mindennapi látvány. Este táncház volt a közelben. Hallgattuk a zenéjét.

2. NAP

Finom reggelinkből erőt merítve 8 órakor már baktattunk a hatalmas hegy felé. Felmásztunk rá! Azért kellett ilyen korán indulni, mert kopár a hegy, nincs árnyék, és visszaérjünk a déli napsütés előtt. – Én azt gondoltam, vacsorára sem érünk haza, nemhogy ebédre, akkorának tűnt az előttünk meredező óriás. Legelő, kötenger, vízmosás, sziklák, izzadás, fáradtság. Így vezetett fel utunk az 1128 m magas hegytetőre. A kilátás olyan volt, mint ha egy repülőről néztünk volna körbe. Láttuk a sátrainkat is! És igazuk lett az okosabbaknak! Ebédre haza is értünk. Tejfölös krumplit és tojásos húst kaptunk, rántott hús és krumplipüré helyi elnevezéssel. Estére tovább mentünk Gyergyószentmiklósról, új szálláshelyünkre.

3. NAP

Pihentünk, táborot építettünk, scoutballoztunk. Szép kis helyen vagyunk. Fenyők, patak. Az eső nem esik. Kell ennél több?

4. NAP

Parajdra mentünk a sóbányába. Itt játszottunk és énekeltünk, persze a látnivalók megnézése után. Milyen sok ember volt! Egy kis nyüzsgő vakondváros is hasonlóképpen nézhetne ki. Tollasozás, istentisztelet, étterem... Mintha ki sem akarnának innét menni az emberek. De mi kimentünk és délután Korondon vásárolhattunk kézműves tárgyakat, kürtőskalácsot, mint a tábor későbbi sláger édességét. Farkaslakán Tamási Áron sírjánál elénekeltük a Székely himnuszt, Székelyudvarhelyen megvettük a cserkészkalapokat.

5. NAP

A Székelykő a mai hegyhez képest Gödöllői-dombságnak tűnt. Nem hiába, a Hargitán másztunk hegyet. Illetve csak próbáltunk, mert majdnem meghaladta erőnket. Ezért, mielőtt visszagurultunk volna a hegyoldalra, úgy döntöttek vezetőink, hogy inkább visszafordulunk. Lehet, hogy azért sem akartunk tovább menni, mert tudtuk, hogy délután strandolni fogunk.

Megtettünk minden tőlünk telhetőt, de a Bagoly-kő tényleg nagyon magasan lett volna.

6. NAP

– Innét kell nekünk írni – mondtam. – Már alig emlékszem, hogy melyik nap mit csináltunk.

– Írjuk előbb, hogy ma mit csináltunk, utána meg majd a többit – hangzott társam ötletes gondolata.

7. NAP

Ma Csíksomlyón jártunk, a híres búcsújáró helyen. Itt lehetett borvizet is inni, ami szerintünk ihatatlan volt, a helyiek azonban lovaskocsival fuvarozták a rengeteg feltöltött palackot. A templomban közösen énekeltünk és imádkoztunk. A Szent Anna-tónál ebédeltünk. Nagyon szép volt a kilátás. Hazafelé felmásztunk a torjai Büdös barlanghoz, ami 1000 db felrobbant záptojás szagára emlékeztetett. Borzasztó büdös volt. De mit vártunk, a nevében is benne volt. Láttunk medvét is – ketreche zárva.

Ui. Reggelre megdőlt a táborigidegrecord. Ébresztőkor 2 °C-ot mutatott a hőmérő.

8. NAP

Vasárnap lévén misére mentünk Gyergyószentmiklóstra, majd a Gyilkos-tóhoz buszoztunk el. Lehetett vásárolni, csónakázni, sétálni. Utunk a Békás-szorosban folytattuk. A két hatalmas sziklafal között az ember a hangyánál is kisebbnek érezte magát. Elmaradhatatlan volt itt is a patak, és a bazárok.

9. NAP

A Sűgő-cseppkőbarlangot néztük meg – jutott végre eszünkbe hosszú gondolkodás után. Jó volt látni a cseppköveket ennyire közelről. Mi világítottunk a lámpáinkkal, mert nem volt kiépített világítás. És fűtés sem. A 30°C után a 8 °C kicsit hűvös volt. A kora esti programunkat elsöpörte a táborhelyünk völgyén átsöpítő vihar. De hát egy tábor sem múlhat el eső nélkül.

– Végeztünk is! – mondtam. Észre sem vettük, és teljesen kivilágosodott.

– Ma mit is csinálunk?

– Átköltözünk Dévára – feleltem.

– Kár. Nagyon szép volt itt.

– Mindegy. Majd megnézzük a Vajdahunyad várat az is biztos szép lesz. Utána meg megyünk haza. Te rendeltél már vacsorát anyukádnál?

– Mielőtt elindultunk. Ha netán nem tudtam volna telefonálni.

– Te mit kértél?

Válaszomat félbeszakította a rég várt vezetői utasítás:

– 7 óra van. Ébresszétek a többieket!

Egy pillanat alatt elillantak a vacsoráról ábrándozó gondolataink, és boldogan ütöttük a vízeskannákat társainknak. Végre keljenek fel ők is!

Egy táborozó cserkész a 46 közül

Szödligetre írott leveleim

Szödliget lengyel anyanyelvű szerzetes-missziós papjai hívtak meg a templom búcsújára. Érdekes ötlettel álltak elő. Azt kérték, hogy a Nagyboldogasszony napi búcsúra írjak levelet a falu népének. E két levelet az itthoniakkal is megosztom.

1. LEVÉL

„Katolikusok! Gyertek haza!” Pell bíboros, Sydney érseke nem is olyan régen ezzel a felszólítással írt levelet az Ausztrál katolikusoknak. Kicsit megdöbbenő lehet, hogy az Egyház így fogalmazza meg üzenetét, mert aki ilyet kér, annak azzal is számolnia kell, hogy valaki meghallja a kérést és hazamegy. Pell bíborost már láttam, tudom, hogy ki ő. Egy évvel ezelőtt Melbourneben szolgáló pap barátom hívott meg Ausztráliába, és így jutottam el Sydney-be. Vasárnap délelőtt a Világ Ifjúsági Találkozóra készülő városban csellengtem pap barátommal, amikor 'betévedtünk' a bíboros úr miséjére. A székesegyház ódon oszlopain kivetítők, fantasztikus technika, lenyűgöző szervezettség és az otthon érzése fogadott. Az ajtóban megszólítottak, mise ének lapot osztottak. Vártak! Szüleimet az Operaháztól hívtam – mobilon – és még abban a pillanatban hallottam a hangjukat. Érdekes, hogy annak a hangnak előbb még a Föld – Úr távolságot is le kellett győznie, hogy az Űrből a Mátra aljára érjen. Nem volt időeltolódás, értettük rögtön egymás szavát. Itthon még telefon nélkül is van olykor szünet. Lenyűgözött ennek a távoli világnak minden szépsége. Aztán, mert évekkel ezelőtt hallottam egy kedves kis szigetről, elvittek oda is. Filipp Island különös hely. Estefelé, amikor magadra szelidítet a sapkádát, pulóveredet, farmer kabátodat, leültetnek az óceánnal szemben, amit bevilágítanak, és megkérnek, hogy legyél csendben, ne fotózz, ne nagyon fontoskodj. Ott ilyenkor tél van. Hideg szél hozza a hullámot. A lelátóval szemben, ahol vacogsz a betonon, valahol

a távolban Tasmánia. És akkor, amikor már régen megbántad, hogy nem maradtál otthon, nem a Balaton mellett sörözöl és beszélgetsz, megmozdul a víz. Apró, igen kicsi teremtmény vetődik a partra. Pingvin. Jön egy, aztán több, majd nagyon-nagyon sok. Amennyire természetük engedi, bevárják egymást, aztán csodálkozva az embertömeg láttán a két lelátó között hazafelé totyognak. Azóta sem értem, hogy egész napos víz-útjáról hogyan talál, találnak haza. Méterre pontosan. De ahogy mondanánk, a dolog működik. Kérdés bennem azóta is, hogy miért nem tévednek el? Egy állat haza tud találni, mert természete szerint működik? Nézzük előlről: a templomban várnak, ezért otthon érzem magam. A telefonbeszélgetésben nincs hézag, de iszonyatosan nagy a távolság. A pingvin egész nap csatangol az óceánban, de estére hazatalál. „Katolikusok! Gyertek haza!” – szól a bíboros atya atyai szava. Mi kell ahhoz, hogy otthon érezzem magam, nem pedig vendégnek? Mi miért nem tudunk szemtől-szembe olyan szépen szót érteni, mint mikor a világ végéről sms-t, e-mailt vagy képet küldünk egymásnak? Hol tévedtünk el a felszínen, a tengerszint felett? Van-e nekünk hová hazamenni? Márai azt mondja, nincs nagyobb rabság a vendégeskedésnél. Megmondják mit egyél, mikor egyél, mikor mehatsz fürödni stb. A vendégségben csak idővel találjuk fel magunkat. Ezért kéri Pell bíboros, hogy ne múzeumlátogató legyek, vagy teremőr, hanem házigazda. A hit közösségében, az Egyházban neked most hol a helyed? Teremőr vagy, látogató, vendég vagy házigazda? Segítenünk kell egymásnak otthon lenni és hazatalálni!

2. LEVÉL

Induljunk együtt – legyünk itthon!

A Pink Floyd 1979 novemberében adta ki híres *The Wall – A fal* c. albumát. A történet egy kitalált antihős, Pink életét mutatja be, akit

a társadalom születésétől kezdve mindig elnyomott: meghalt az apja, túlzottan védelmező anyja mindentől távoltartotta, agresszív tanárai pedig megalázták őt és iskolatársait. Pink saját fantáziájának világába menekül, és egy képzeletbeli falat épít maga és a külvilág közé. Életében minden rossz dolog „egy újabb téglát a falban”. Alapos megfontolás után – hogy hogyan tömje be a fal üres lyukait – Pink egy ideig felfüggeszti a fal építését. Híres rock sztár lesz, megházasodik, de túlzottan távolságtartó, állandóan turnézik, a rock sztárok életét éli. Ezután úgy dönt, hogy folytatja a fal építését, amit végül siker koronáz. A fal mögött Pink lassan megőrül. Nem tudja mit tegyen, de szembe kell néznie megerőltető életstílusával és drogfüggőségével. Hogy koncertképes állapotba hozzák, kábítószerrel adnak neki. Hallucinálni kezd. Lelkifurdalása nem hagyja nyugodni, ezért bíróság elé állítja magát, ahol arra ítélik, hogy rombolja le a falat. A *Fal* c. albumban ezt halljuk: „ha kíváncsi vagy, mit rejt e két hideg szempár, tíz körmöddel tépd le rólam az álcát”. Minden kornak, korszaknak meg van a maga életérzése. Bár a Pink Floyd harminc éve prófétálja „a fal” lebontását, mára már szinte egybenőttünk vele. A „Ne falakat, hidakat építs!” felszólítás mellé tegyük oda az előző levél kulcsszavait: beszélgetés, otthon, haza. Az embernek először természetes, emberi módon kell élnie, hogy a természetfeletti hasson rá. A fal egyrészt megvéd, biztonságot ad, de akadály. Az ember-ember közötti falak lebontásához kellene a beszélgetések. Lelki értelemben ez a falbontás. Ez bizalmi kapcsolat. Nem kommunikáció, beszélgetés kell. Nagy asztal a konyhában és rengeteg beszélgetés. Kimondani, kibeszélni. Miért megy a pingvineknek a hazatalálás olyan primán? Azért is, mert begyakorolták, meg azért, mert nekik nem kell előlről kezdeniük vagy folytatniuk a kapcsolataikat. A 64 éves korában elhunyt aacheni püspök, Klaus Hem-

merle elmélkedése segíthet abban, hogyan is kell hazatalálni. Nekünk nem csupán a természet törvényei határozzák meg – mint a pingvineknek – a célt, hanem a szívünk, életünk jó lelke sürget arra, hogy közösen vándoroljunk egy szebb és jobb haza felé. K. Hammerle szerint az első igazság: van jövőnk, van célunk. Különbözik nem lenne érdemes útnak indulni, értelmetlen lenne a zarándoklat. Helyben toporognánk, ide-oda kóborolnánk vagy elrejtőznénk. Hitünk azonban másképp működik, előre mutat, úton van. A

második igazság: Még nem értünk célba, nem cövekelhetünk le a jelen pillanatban, mindig újra el kell indulnunk. Világunk és Egyházunk még nem ért célba, úton van.

A harmadik igazság: Az út a világon és annak ideiglenes céljain túl vezet minket, a jövőbe, de egyúttal vissza is vezet minket eredetünkhöz. Egy cél felé zarándokolunk, de a célban nem valami teljesen ismeretlen dolog vár ránk, hanem valami, ami hív minket és meg akar velünk barátkozni. Isten, Aki el fog jönni, az az Isten, aki Jézus Krisz-

tusban már közénk jött. Az Ő közelségében kell élnünk, hogy áramló forrásaiból új élet és új kezdet fakadjon számunkra. A negyedik és utolsó igazság: a zarándokút közös út. Ugyanazon remény hívott össze mindannyiunkat, a hitnek ugyanaz az üzenete szólított meg bennünket, ugyanazon szeretet által kapcsolódunk össze, hogy együtt járjuk az utat. Ha egymásnak segítünk, egymást kísérjük, egymást hordozzuk, akkor van köztünk az Úr.

**Bokros Levente
atyá**

Boldog Salkaházi Sára szűz és vértanú (1899-1944)

„Mindjobban ráébredek arra, hogy az embernek nincs senkije Krisztuson kívül... Krisztusom, Te úgy látod lelkemet, ahogy én nem tudom, ugye tudod, hogy egész lélekkel Téged akarlak, Téged kereslek? Először úgy próbáltam, hogy »emberszíveken át Isten felé«, most azt akarom, hogy Krisztus szívén keresztül jussak el az emberekhez.” (Boldog Salkaházi Sára szociális testvér naplójából)

„Sára testvért a boldogok között tisztelhetjük, mert szenvedélyesen szerette Krisztust és vértanúként áldozatul adta életét sokakért. Sára testvér eljutott a »szeretet tökéletességére«. Boldoggá avatása azt az örömhírt is közvetíti számunkra, hogy a szociális testvéri karizma hiteles és követhető utat kínál az életszentségre. Sára testvér élete hitelesen példázza, hogy az Isten szeretet, és a valóban szerető emberek az élő víz forrásaivá válhatnak a szomszédos világban, ahogy erről XVI. Benedek pápa Deus caritas est kezdetű enciklikájában ír. Sára testvér életszentség felé vezető útja is küzdelmeken át vezetett: az önközpontú

* * * * *

A papok éve: 2009–2010

„Krisztus húisége, a papok húisége” – ez a témája a papoknak szentelt évnek, amelynek meghirdetését a Szentatya március 16-án jelentette be a Kléruskongregáció plenáris ülésének tagjaihoz intézett beszédében. A papságnak szentelt különleges év idén június 19-én kezdődött és 2010-ben ugyanazon a napon fejeződik be. Célja, hogy a papok elmélyítsék és tökéletesítsék spirituális életüket, hogy ezáltal szolgálatuk egyre hatékonyabbá váljon.

A Szentatya június 19-én nyitotta meg a papok évét a Szent Péter-bazilikában tartott ünnepi vesperás keretében. Vianney Szent Jánosnak, a papok védőszentjének ereklyéit erre az alkalomra Rómába vitte Guy Bagnard, a franciaországi Belley-Ars püspöke. Az év 2010. június 19-én zárul a Szent Péter téren a Papok Világtalálkozójával.

szeretettől, a rendezetlen szeretetvágyaktól a tiszta szívig, az Istennek való teljes önátadásig, az igazi szabadságig, amikor már nem a saját sorsa volt fontos, hanem egyedül a szeretet. Ez a szabadság tette lehetővé, hogy szembeszálljon a faszálódó közszellemmel, és bátran kiálljon az emberi jogok védelmében, végül pedig saját életét is odaáldozza kora üldözötteiért. Salkaházi Sára példája a Szociális Testvérek Társaságát mint közösséget kötelezi, hogy ma is szembeszálljon a megtapasztalt igazságtalansággal, az ártalmas eszmarendszerek ellen, szót emeljen a mai kor üldözöttei érdekében, bármilyen csoporthoz tartozzanak, bármilyen okból üldözzék is őket.” Berkecz Franciska SSS általános előljáró (Részlet a Szociális Testvérek Társaságának Salkaházi Sára boldoggá avatása kapcsán tett nyilatkozatából)

Joseph Ratzinger bíboros:

Vidáman járjuk utunkat

Urunk, Jézus Krisztus, te a halál sötétségébe elküldted világosságodat. A legmélyebb magány örvényében most és mindenkor szereteted elrejtett hatalma lakik, s titkaid közepette a megváltottak allelujáját énekelhetjük.

Add meg nekünk a hit alázatos egyszerűségét, mely nem hagy tévelyegni minket, s ha a sötétség és az elhagyatottság óráiba hívsz, amikor minden bizonytalannak látszik, adj abban az időben is, amikor ügyed halálküzdelmet vív, elegendő fényt, hogy téged el ne veszítsünk, elegendő fényt, hogy másoknak is fény lehessünk, azoknak, akik még jobban rászorulnak erre.

Hadd világítson be húsvéti örömd titka, mint a hajnalfény, napjainkba, hadd legyünk igazán húsvéti emberek a történelem nagyszombatjain.

Add, hogy a világos és a sötét napokban egyaránt, a mai időkben is, vidáman járjuk utunkat, eljövendő dicsőséged felé. Amen.

A Sátán találkozózt tartott

A Sátán összehívta a démonokat a világ minden tájáról. A megnyitó beszédében ezt mondta: „Nem tarthatjuk vissza a keresztényeket attól, hogy eljárjanak misékre, istentiszteletre. Nem tarthatjuk vissza őket attól, hogy olvassák a Bibliájukat, és hogy tudják az igazságot. Még csak attól sem tarthatjuk vissza őket, hogy egy bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki a Megváltójukkal. Ha egyszer megszerezték ezt a kapcsolatot Jézussal, megtört a hatalmunk felettük.

Úgyhogy engedjétek, hogy elmenjenek miséikre, istentiszteleteikre, engedjétek, hogy magukhoz vegyék az úrvacsorát, áldozzanak, de lopjátok el az idejüket annyira, hogy ne legyen idejük arra, hogy igazi kapcsolatot alakítsanak ki Jézus Krisztussal.” „Ezt akarom tenni!” – mondta a Sátán – „Eltéríteni őket attól, hogy megragadják a kapcsolatot a Megváltójukkal és fenntartsák ezt az éltető kapcsolatot egész napon át!” „Hogyan tegyék ezt?” – kiabálták a démonjai.

„Kössétek le őket az élet mellesleges dolgaival és találjatok ki számtalan csel, amikkel lefoglalhatjátok az gondolkodásukat – válaszolta ő –, kísértsétek őket arra, hogy költsenek, költsenek, költsenek és kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön, kérjenek kölcsön. Győzzétek meg a feleségeket, hogy dolgozzanak hosszú órákat és a férjeket, hogy dolgozzanak 6-7 napot egy héten, 10-12 órát egy nap, így megengedhetik maguknak az üres életformát. Tartásátok vissza őket attól, hogy időt töltsenek a gyerekeikkel!”

„Ahogy a családok darabokra hullanak, hamarosan, az otthonaik többé nem lesznek biztonságos menedékek a munka nyomása alól! Stimuláljátok túl az agyukat, hogy ne legyenek képesek meghallani azt a 'halk, szelíd hangot.' Csábítsátok őket arra, hogy kapcsolják be a rádiót vagy a magnót, amikor vezetnek,

hogy hagyják bekapcsolva a tévét, videót, cd lejátszót és a számítógépet az otthonaikban folyamatosan és gondoskodjatok arról, hogy minden üzletben és étteremben a világon ne biblikus zenét játsszának folyamatosan. Ez majd bezsúfolódik az agyukba és megtöri a kapcsolatot Krisztussal.”

„Töltsétek fel a dohányzóasztalokat magazinokkal és újságokkal. Nyomjátok bele az agyukba a híreket 24 órán keresztül. Törjétek be a vezetés perceibe hirdetőtáblákkal. Árasszátok el az e-mail postafiókjaikat szeméttel, katalógusokkal, amikből online lehet rendelni, sorsolásos játékokkal és mindenféle hírlevéllel és promóciós ingyenes ajánlatokkal, szolgáltatásokkal és hiú reménnyel. Tetessetek sovány, gyönyörű modelleket a magazinokba és a tévébe, hogy a férfiak azt higgyék, hogy a külső szépség a fontos és aztán elégedetlenekké váljanak a feleségükkel.”

„Tartsátok fáradtan a feleségeket olyannyira, hogy ne tudják éjjel szeretni a férjüket. Adjatok nekik fejfájást is! Ha nem adják meg a férjüknél azt a szeretetet, amire szüksége van, hamarosan máshol fogják azt keresni. Ez jó hamar szétszakítja a családokat!

Adjatok nekik Téalapót, hogy eltérítsétek őket attól, nehogy megtanítsák a gyerekeiknek a karácsony igazi jelentését. Adjatok nekik húsvéti nyuszt, így nem fognak beszélni az Ő feltámadásról és a bűn és a halál feletti hatalmáról. Még ha el is utaznak pihenni, tegyetek arról, hogy hajszolják

ott is túl magukat, hogy kimerülten térjenek vissza.”

„Tartsátok őket túl elfoglaltan ahhoz, hogy kimenjenek a természetbe és Isten teremtményeit csodálják. Küldjétek el őket inkább vidámparkokba, sporteseményekre, színdarabokra, koncertekre és moziba. Tartsátok őket elfoglaltan, elfoglaltan, elfoglaltan! És amikor lelki találkozóra mennek, nyugtalan lelkiismerettel fognak távozni. Zsúfoljátok tele az életüket sok jó kifogással, hogy ne legyen idejük keresni Jézus hatalmát. Így egy idő után a saját erejükből fognak dolgozni, fel fogják áldozni az egészségüket és a családjukat egy elég jó cél érdekében.”

„Működni fog! Működni fog!” – kiabálták... Mekkora terv volt!

A démonok buzgón indultak teljesíteni a megbízásukat, hogy a keresztények minél kevesebb időt hagyjanak Istenre és a családjaira szerte a világon, és hogy minél kevesebb idejük maradjon arra, hogy meséljenek másoknak arról, hogy Jézus hatalma hogyan változtatta meg az életüket. Azt hiszem, a kérdés az, hogy sikeres volt-e a Sátán ebben a cselben.

Döntsd el te magad!

(Az „elfoglalt” [angolul: busy] azt jelenti: B-eing U-nder S-atan's Y-oke – S-átán R-abigája A-latt L-enni?)

Reményik Sándor

Valaki értem imádkozott

*Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a terhem,
Valaki értem imádkozott*

*Valaki értem imádkozott.
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret,
Jó barátom vagy testvérem.*

*Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nekem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott*

A pap mint ajándék

A pap mint ajándék címmel a Vatikáni Rádió magyar adása ismertette P. Federico Lombardi SJ jegyzetét.

A papi szolgálat alapvető fontosságú az egyház életében. Nem titok azonban, hogy a papság ma nehéz időszakot él meg. A világ számos részét általános szekularizáció

uralja, csökkent a pap társadalmi szerepének elismerése, és a szolgálat közmegítélésén súlyos sebeket ütött egyes papok méltatlan magatartása. Ehhez járul még bizonyos mértékben a világi hivatások jogos elismerése is az egyházon belül.

Benedek pápa nem szociális-valorális megállapításokkal válaszol a problémára, hanem belső megújulást hirdet minden pap számára, hogy erősebben és hatásosabban tanúskodjanak az Evangéliumról napjainkban.

A papi év kezdetekor a Szentatya paptestvéreihez írt levelében nem kívülről közelíti meg a kérdést, hanem a papi hivatás szívéből kiindulva, az arsi szent plébános papi életét állítva példaként. Szinte provokációnak hat egy

olyan plébánost választani lelki példaként, aki egy kétszáz lelkes kis francia faluban élt 150 évvel ezelőtt. De ha a pap valóban az Eucharishtiában él, az Isten és az emberek közötti kiengesztelődés szolgálatában, Isten irgalmasságának megnyilvánulásában, akkor az idő és a hely másodlagossá válik.

A Szentatya leveléből mély spiritualitás árad, szerető gyöngédség Jézus és az emberek felé, közülük is elsősorban azokhoz, akik távol vannak Istentől, vagy nehézségekkel küzdenek. És talán nem éppen erre a szeretetre van ma olyan sürgető szükség, mely szívünk ajtaján kopogtat? Ezért beszél a pápa a papról mint ajándékról az egyház és az egész emberiség számára. Persze csak akkor, ha a pap megéli hivatását – zárta jegyzetét P. Federico Lombardi.

Csaba atya üzeni

Új élet kezdődött május elsejével a papi életemben. Ami nehéz volt, hogy hirtelen történt minden. Azt, hogy mennem kell Ceglédre egyszer, talán augusztusban, azt elfogadtam, de most azonnal, abba egy kicsit beleszédültem, nem volt idő rá felkészülni. Viszont a jó oldala, hogy kellett ez a három hónap itt lét, ahhoz, hogy nyugodt körülmények között tudjak nekilendülni a tanévnek! Nagyon szép a plébániám, akik meglátogattak eddig, azoknak volt egy kis irigység a kisszívükben, és ez örömmel töltött el. Sokáig viszont nem éreztem otthon magam. Sok minden szokatlan volt, például plébánosnak szólítottak a hívek. Mindent előről kellett kezdenem, embereket megszólítani, ismerkedni. Nem volt egyszerű, de ugyanakkor élveztem, mert minden újszerű volt és én döntöttem el hogyan tovább, ez volt az izgalmas része, és még most is az! Dabas-Gyón egy falu, ahol pár ezren laknak. Dabas négy falu összenövéséből alakult várossá,

Dabas-Sári, Felső-Dabas, Alsó-Dabas, Dabas-Gyón. Általában földműveléssel foglalkoznak itt az emberek. Mivel falusias jellegű város, ezért nagyon tetszik. Szép, rendezett porták vannak.

Az itteni emberek közvetlenek, segítőkészek, megkérdezik, hogy tudunk-e a plébános atyának valamiben segíteni. Ha valamit megígérnek, azt igyekeznek tel-

jesíteni is, odafigyelnek a papjukra, és bejönnek hozzá, nemcsak beszélgetni, hanem dolgozni is. Terveim közé tarozik az ifjúsági hittan, diákmise, ifjúsági énekkar, nyugdíjas klub gyakori látogatása, ministráns foglalkozás, felnőtt katekézis, családok látogatása és még sok minden más, ami belefér az időmbe. Hiányoznak az ismert arcok, a kedves hívek, Ceglédiek, és szívesen megyek néha vissza, májusban még tudatosan kellett magamban elrendeznem, hogy már nem ott lakom. Hiányoznak a paptársaim: Levente atya, Imre atya, János atya és Levente atya anyukája, akit én csak Mamának szólítottam! Ennek ellenére jól érzem magam a bőrömben. Örülök és boldog vagyok. Nagy a felelősség, de nincs félelem bennem. Tudom, hogy Isten segítségével minden sikerülhet. Állandóan kérek tőle bölcsességet, hogy a képességeim szerint maximálisan végezzem el a papi teendőimet.

Az üzenetemet felétek: legyetek mindig vidámak, és tudjatok mindig szeretni!

Csaba atya

MISEREND

2009. szeptember 14-től

SZENT KERESZT PLÉBÁNIATEMPLOM

Hétköznap: 7.00, 18.00 Szent Klára kápolna
Csütörtökön 7.00, 18.00 (szentségimádás) Szent Klára kápolna

Szombaton: 7.00, 18.00 templom

Vasárnap: 7.30, 9.30, 11.00, 18.00 templom

MAGYAROK NAGYASSZONYA KÁPOLNA

Szerdán: 17.00 (utána szentségimádás)

Elsőpénteken: 17.00

Szombaton: 17.00

Vasárnap: 8.30

MINDEN HÓNAP MÁSODIK VASÁRNAPJÁN
17.00-KOR GÖRÖG KATOLIKUS LITURGIA

Gyógyítók és gyógyulók napja

A Szent Kereszt femagasztalása,
plébániatemplomunk BÚCSÚJÁNAK ünnepén
2009. szeptember 13-án, 11.00 órakor

a szentmisét bemutatja és

a szentbeszédet mondja

dr. Udvardy György püspök,

az esztergom-budapesti főegyházmegye segéd-
püspöke.

Egyházközségünk szép hagyománya szerint eb-
ben a szentmisében szolgáltatjuk ki a szent kenet
szentségét beteg és idős testvéreinknek.

A szentmisében imádkozunk orvosainkért és az
egészségügyben dolgozókéért.

KERESZTÉNY ÉRTELMSÉGIEK SZÖVETSÉGE
CEGLÉDI SZERVEZETE

MEGHÍVÓ

.... meghatározott terv szerint alakult az ele-
tem.

A kiválasztottság, a meghívottság kirajzolódik
az egymást követő eseményekben.”

DR. BEER MIKLÓS

váci megyéspüspök

MINDENHOL PÁP VAGYOK

c. könyvének bemutatója

2009. szeptember 16-án, szerdán este 6 órakor
a VÁROSHÁZA DÍSZTERMÉBEN

A Szent István Társulat Pásztorok című soro-
zatának legújabb kötetében Beer Miklós váci
megyéspüspök vall életéről, papi hivatásáról
Elmer István írónak, az Új Ember főmunka-
társának.

Szeretettel hívjuk plébániatemplomunk
BÚCSÚJÁNAK ÜNNEPÉRE

a gyógyulók és gyógyítók szemtmiséjére az
orvosokat, nővéreket és az egészségügyben
dolgozókat, hogy együtt kérjük a jó Istent,
minden kegyelem kiosztóját beteg és öreg
testvéreinkért, valamint az őket gyógyítókért és
ápolókért.

A Magyarok Nagyasszonya kápolna búcsú ün-
nepe október 11-én 10 órakor lesz.

DR. UDVARDY GYÖRGY

címzetes marazanae-i püspök

Született Balassagyarmaton, 1960. május 14. Pappá
szentelték Esztergomban, 1985. június 15. Káp-
lán Érsekvadkerten 1985–88, plébános Csitáron
1988–90, tanulmányok Rómában 1990–93, hit-
oktatási felügyelő 1993–2003. Plébános Bp.-Er-
zsébetvárosban 2003-04, érseki általános helynök
2003-, vagyonkezelő 2003. PPKE Hittudományi Kar
Levelező Tagozatának tanára 1997–2004, a Társa-
dalmi - Oktatási - Kulturális Szakterület püspöki
helynöke 1998-2004, a PPKE Hittudományi Karának
docense 1998-2004, az Esztergomi Hittudományi
Főiskola tanára is 2000-, az Országos Hitoktatási
Bizottság elnöke 2004-. Pápai káplán 1999, Mara-
zanae-i címzetes püspök és Esztergom-Budapesti
segédpüspökké kinevezve 2004. január 24. Püspök-
ké szentelték Esztergomban 2004. február 21.

HARANGSZÓ

A CEGLÉDI

RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
ÉRTESÍTŐJE

Felelős kiadó és szerkesztő:

Bokros Levente plébános

Levélcím: Római Katolikus Plébánia Hivatal

2700 Cegléd, Kossuth tér 3. Tel.: 311-144

Nyomdai munkák:

CSATORNA U. 8. ☎ (06-30)9633-487, (53)313-565